

Karjalain *pojat*

No 4
1958

MAANPUOLUSTUSVÄEN LEHTI

*Toivotamme
tukijoillemme*

HYVÄÄ JOULUA

**Rakennusliike Aaltio
ja Eskelinen Oy**

Joensuu

**Keskusosuusliike
Hankkija r.l.**

Joensuun Tavarakeskus Oy.

Joensuun Rauta

**Joensuun Vuota- ja
Nahkakomppania Oy**

**Joensuun Ymp.
Osuusmeijeri**

Oy Kaukas Ab

Karjalan Talon Ravintola

**Vesi- ja Lämpöjohtoliike
P. Kemiläinen Oy**

Joensuu

Sarvamaa Oy

Joensuu

Oy. Wilh. Schauman Ab.

**Suomen Osuuskauppojen
Keskuskunta**

Hotelli Pielishovi

Joensuu

Karjalainen Kauppa-Aitta

ARVI A. LALLUKKA

**Pohjois-Karjalan
Kirjapaino Oy**

Rauma-Repola Oy

**Suomen Maanviljelijäin
Kauppa Oy.**

Urheiluliike M. Kakkonen

Joensuu

Tarma Oy

Tehdasosuusliike

Tohmajärvi

Vanha Apteekki

Joensuu

KANSIKUVA: Vapaudenpatsas Joensuun Vapaudenpuistossa.

KARJALAN POJAT

MAANPUOLUSTAJAIN LEHTI, RESERVIN, KODIN JA KASARMIN YHDYSSIDE

POHJOIS-KARJALAN RESERVIUPSEERIPIIRI

„NYT ON ISO ILO”

Tuskin on sen kuluneempaa joulukirjoituksen aihetta kuin jouluilo. Mutta tuskin mitään on liioin sen enempää väärinkäsitetty kuin jouluiloa. Lienee paikallaan itse kunkin tehdä kysely sisimmässään: Onko minulla oikea jouluilo?

Luin hiljattain lehdestä, että Ruotsissa on jo parina jouluna levitetty vaikuttavaa mainosta. Siinä pikku poika pyytää isältään, ettei tämä pilaisi joulua tuomalla kotiin jouluviinoja. Myös meillä Suomessa olisi syytä levittää samanlaista mainosta. Mutta onhan meillä toki eläviäkin mainoksia! Katso, isä, lastesi kirkkaisiin silmiin ja näe niitten katseissa pyyntö, että kodissa vietettäisiin oikean ilon joulu. Sanomalehdissä on ollut usein suorastaan järkyttäviä kuvauksia viinan parissa vietetyistä jouluista. Joulusta on tullut katkeran murheen ja pelon juhla. Jouluyönä on moni lapsi ajettu ulos kodistaan, koska isä on juhlinut. Eikä kaikkien kotien joulun hätää lueta sanomalehdistä. Se on talletettu lähtemättömästi pikku sydämiin. Lapsi on odottanut joululta paljon. Ei vain lahjoja, vaan ennen kaikkea, tietoisesti tai tiedottomasti oikeaa kodin jouluiloa. Mutta odotus ei täyttynyt. Topelius kirjoitti aikoinaan liikkuttavan sadun »Kesästä, joka ei koskaan tullut». Moni lapsi joutuu hiljaisesti mielessään kirjoittamaan omakohtaisen tosikertomuksen »Joulusta, joka ei koskaan tullut». Ja lapsen sydän huokailee: Isä, miksi taas pilasit joulun!

Mutta jouluilostahan piti kirjoittaa. Niin, jouluilosta on kirjoitettukin. Ilosta, jonka piti tulla, mutta jota ei tullutkaan. Se on häirittyä jouluiloa. Ei kai vain kodissasi koeta tällaista häirittyä jouluiloa!

Moni, joka tätä lukee, ajattelee: Ei toki. Minä ainakin pyrin saamaan kotini oikean joulun. Ja niin tuleekin paljon iloa. On joululahjoja ja -leikkejä, jouluruokaa ja -lauluja. Lasten katset loistavat.

Pukki käy. Paketteja avataan. Ilonhuudahdukset kaikuvat, kun lapset näkevät lahjojaan. Aikuisenkin suu vetäytyy hymyyn, kun iloinen yllätys paljastuu. Kaikki on hyvin.

Mutta puuttuiko sittenkin jotain? Täytyykö joulun jälkeen pettyneenä todeta, että ilo oli vain ohimenevää. Oli iloa, mutta puuttui suuri ilo. Täytyy veisata virrentekijän lailla: »Oi näinkö armot Herran ohitsen rientääpi. Ja näinkö joka kerran jään osattomaksi.» Onneksi saa jatkaa rukouksena: »Ah, auta tätä juhlaa, mä etten enää tuhlaa. Nyt synny minulle!»

Moni muistaneekin kaihoten lapsuutensa joulua. Silloin oli vähemmän lahjoja, mutta enemmän ja parempaa iloa kuin nyt. Perheenisä kokosi joukkonsa ja luki joulu-evankeliumin. Yhdyttiin rukoukseen ja jouluvirteen. Tunnettiin, että tärkeintä oli se ilo, suuri ilo, minkä enkelikuoro kerran lupasi kaikelle kansalle.

Tanskalainen pappi ja kirjailija Kaj Munk, joka pelottoman isänmaallisuutensa vuoksi menetti sodan aikana järkyttävällä tavalla henkensä, sanoi pari vuotta ennen kuolemaansa joulusaarnassa, ettei hänellä ole varaa tuhlata yhtään joulua, koska joulu on annettu niin vähän. Totisesti siihen ei ole varaa meillä kellään, ei nuorilla eikä vanhemmilla. Meillä on varaa viettää vain sellainen joulu, jolloin on suuri ilo, jolloin koetaan, että on syntynyt Vapahtaja. Joulumarkkinoiden humu häipyä pian. Jouluilo ilman enkelien sanomaa on kuin joulukuusi, mikä on hetken tuore, mutta pian jo kuiva ja variseva. Mutta taivaisen suuren ilon vastaanottaja saa elämänsä lahjan, joka on alati uusi ja säilyvä. Vanhassa virressä veisataan riemuasti: »Nyt on iso ilo.» Ison ilon joulu odottaa!

Paavo Kortekangas.

Vain uskon kautta me ymmärrämme, että Suomen kansa on meidän oma kansamme

Itsenäisyysjuhlassa Rääkkylän Pirttikalliolla piti kirkkoherra Ville Muilu voimakkaan puheen, jonka pääkohdat seuraavassa julkaisemme.

Hebr. 11: 24.

Uskon kautta kieltäytyi Mooses suureksi tultuaan kantamasta faaraan tyttären pojan nimeä.

Kun olen joutunut opettamaan Mooseksen historiaa, on huomioni kiintynyt aivan erikoisesti tähän raamatun paikkaan. Mooses kasvatettiin faaraan hovissa kaikkeen egyptiläiseen viisauteen ja loistoon. Se kansa, johon hän verisitein kuului, oli mitä ankarrimmassa orjuudessa, perikatoon tuomittu. Faaraan tarkoituksena oli näännyttää tuo orjakansa työnteolla sukupuuttoon. Lapsuudestaan lähtien oli Mooses oppinut katselemaan tuota kärsivää, kurjaa kansaa ylhäältä, äärettömän loistavan ja rikkaan hovin näkökulmasta. On ihmeellistä, että hän kaikesta huolimatta tunsu tuon orjuudessa elävän kansan omaksi kansakseen. Hän hylkäsi faaraan hovin ja asettui mieheksi tultuaan ratkaisevasti oman kansansa puolelle, laskeutuen kaikessa siihen hätään, jossa hänen heimonsakin eli. Nuoruuden kiihvaudessaan hän löi kuoliaaksi egyptiläisen työnjohtajan, joka ruoski hänen heimonsa miestä. Se teko merkitsi välien lopullista rikkomista kaikkeen loistoon ja kunniaan, jota hän faaraan hovissa oli nauttinut ja asettumista kantamaan oman kansansa vaivoja.

Ja tämä tapahtui uskon kautta. Niin todistaa Jumalan pyhä sana. Uskon kautta kirkastui sukupuuttoon nääntyvä, kurja ja onneton orjakansa hänen omaksi kansakseen.

Uskon kautta asui Abraham muukalaisena siinä maassa, jonka Jumala oli hänelle luvannut. Uskon kautta hän kesti tuossa karussa, vihamielisten kanaaleaisten täyttämässä maassa vaimonsa kanssa. Hän uskoi, kun Herra oli sen maan hänelle ja hänen jälkeläisilleen luvannut.

Uskon kautta otti Mooses mieluummin kärsiäkseen vaivaa yhdessä Jumalan kansan kanssa, kuin saadakseen synnistä lyhytaikaista nautintoa. Hebr. 11: 25.

Ja Hebr. jatkaa: *Ja mitä vielä sanoisin? Sillä minulta loppuisi aika, jos kertoisin Gideonista, Baarakista, Simsonista, Jeftasta, Daavidista ja Samuelista ja profeetoista, jotka uskon kautta kukistivat valtakuntia, pitivät vanhurskautta voimassa, saivat kokea lupauksien toteutumista, tukkivat jalopeurain kidat, sammuttivat tulen voiman, pääsivät miekankerää pakoon, voimistuivat heikkoudesta, tulivat väkeviksi sodissa, ajoivat pakoon muukalaisten sotajoukot...*

Vain uskon kautta me ymmärrämme, että Herra, Kansojen Kaitsija, Kaikkivaltias Jumala on antanut meille Isänmaan. Vain uskon kautta me ymmär-

rämme, että Herra itse on antanut meille tehtävän viljellä ja hoitaa tätä maata ja olla vastuussa sen vapaudesta ja itsenäisyydestä. Vain uskon kautta me ymmärrämme, että Suomen kansa on meidän oma kansamme ja että me kuulumme siihen sydänjuuriamme myöten. Vain uskon kautta me ymmärrämme, että tämä kansa on kokonainen kansa, ei puolueitten pirstoma, toisiaan vihaava ja repivä.

Tässä yhteydessä muistuu mieleen Suomen Marsalkan sanat Suomen kansalle:

»Eripuraisuus omissa riveissä iskee tuhoisemmin kuin vihamiehen miekka ja sisäiset riidat aukaisevat oven ulkoa tuleville tungetteliijoille.»

Eivätkö nämäkin sanat ole uskon sanoja? Niissä puhuu todellinen Isänmaan ystävä, mies, joka nousi arvaamattomaan kunniaan ja valtaan Venäjän tsaarinhovissa ja suojeluksessa, mutta joka piti suurena kunnianaan ottaa vastaan Suomen armeijan ylipäällikkyyttä sellaisella hetkellä, jolloin mitään Suomen armeijaa ei vielä ollut olemassakaan ja maa oli vihollisen miehittäminen. Häntä on syystä verrattu Moosekseen, joka toivottomalta näyttävällä hetkellä asettui kansansa johtoon ja vei sen vastoin kaikkia inhimillisiä mahdollisuuksia voittoon, vapauteen »orjuuden pesästä.»

Kun lueskelin hänen päiväkäskyjään Vapaussodan alkamishetkestä viime sotien vaiheisiin asti, kirkastui tuosta kansamme suurmiehestä jo aikaisemminkin saamani kuva uudelleen. Hänellä oli usko, jonka hän kykeni valamaan myöskin alaisiinsa. Häneen katsoivat kaikki ja hänen horjumaton vakaumuksensa, uskonsa, koitui koko kansallemme siunaukseksi.

Hän sanoo päiväkäskyssään Vapaussodan aikana Viipurin valtauksen jälkeen:

»Olkoon myös se vesi, jonka olemme maksaneet saavuttaaksemme itsenäisyyden, omiaan kohottamaan koko kansamme yli kaikkien pikkumaisuuksien, yli kaikkien sellaisten riitojen, jotka pirstovat ja heikontavat kansaa ja nouskoon isänmaallinen mieli kansassamme tämän kansallisen vapaussodan johdosta niin korkealle, että jokainen kilpailee siitä, miten maallemme enimmän voisi antaa. Se kansallinen nousu, se uhraavaisuus, se suurenmoinen voimien ponnistus, se urhoollisuus, se kunto ja se usko tulevaisuuteen, jota Suomen kansa on osoittanut tämän sodan aikana, ovat takeena siitä, että meidän tulevaisuutemme on perustettu vankalle pohjalle.» (1. 5. 1918).

Meille on Jumala antanut tämän Isänmaan, jossa me yhtenä kansana saamme elää ja rakentaa. Me tarvitsemme uskoa ja jatkuvasti uskon uudistusta rakastaaksemme maatamme ja kansaamme. Minä omasta puolestani uskon, että Suomen mies on sama sodan kovina päivinä ase kädessään maataan puolustaessaan, kuin silloinkin, kun hän joutuu taistelemaan parempien palkkojen ja elämisen mahdollisuuksien puolesta työväenliikkeen ja ammattiyhdistysten piirissä. Mutta jos hän liittyy Isänmaan ka-

Armahin synnyinmaamme

Oi kallis, armahin synnyinmaamme,
Tää Suomi, kansamme kotimaa,
Se suojaan Korkeimman sulkekaamme,
Se muuten raunioiks' raukeaa.
Oi, holhoo, maailman valtias,
Sit' aina viisaassa hoidossas',
Niin rauha rannoille suuta antaa,
Ja Luojan kiitosta kunnaat kantaa!

Ja kansa raadeltu verivammoin,
Myös kantakaamme se Herran luo!
Sen otti hoitoonsa hän jo ammoin,
Sen tuskiin nytkin hän avun tuo,
Oi vaali, kansojen valtias,
Sit' aina viisaassa hoidossas',
Niin kansa kasvaa, sen voima karttuu,
Se pahan hylkää ja hyvään varttuu.

Niin, kallis kansani, Suomen kansa,
Käy aina käskyissä Luojan lain!
Ties' onneen vie hänen johdollansa,
Siks' lausu Herraasi tunnustain:
Mua holhoo, valtias vanhurskas,
Sä aina rakkaassa hoidossas'
Ja ollos kilpeni, kuminkaani
Ja suojamuurina synnyinmaani!

Simo Korpela

Suomen Marsalkka 70-vuotispäivänään

valtajiin, hän samalla kieltää uskonsa ja saattaa vahinkoa kalliilla hinnalla ostamallemme vapaudelle.

Uskon kautta kieltäytyi Mooses suureksi tultuaan kantamasta faaraon tyttären pojan nimeä.

Mooses piti kiinni omasta kansastaan ja sukuperästään, itsenäisyydestään, jota Egyptin lihapadat eivät voineet horjuttaa. Näissä raamatun sanoissa tulee näkyviin kristityn itsenäisyystaistelun ja vapauden perusajatus. Tämä on raamatun ilmoittama itsenäisyysjulistus. Ja se on voimakkaampi ja kestävämpi itsenäisyysjulistus, kuin mitä meidän Isänmaamme historian osoittama voi olla. Meidän on julistettava, missä on oleva meidän paikkamme. Se ei ole vieraitten valtojen palveluksessa, vaan oman kärsivän ja kuitenkin rakkaan kansamme keskellä. Isänmaan paras olkoon meidänkin parhaamme. Uskon kautta me myöskin säilytämme itsenäisyytemme ja vapautemme tuleville sukupolville.

»Että minun on vielä elämäni illan suussa, sotilaana vieraalla maalla suoritetun vaiherikkaan työpäivän jälkeen, suotu omistaa voimiani oman isän-

maani palvelemiseen sen pyramidin huipulla, minkä puolustuslaitoksemme muodostaa, se on totisesti onni, jolle minun kaltaiseni vanha soturi osaa antaa arvoa. Ei siksi, että sotilaan ammatti ja sen tarjoama mahdollisuus sotaisen kunnian voittamiseen houkuttelisi sitä, joka on nähnyt sodan kauhujen kulkevan yli monien maiden ja viimeksi yli omankin maansa, vaan koska oman kotikonnun puolustaminen on ylin velvollisuus ja suurin kunnia, mikä voi tulla ihmisen osaksi. — Me sotilaat tiedämme hyvin, että kunnia tehtävän täyttämisestä kuuluu yhtäläisesti jokaiselle, joka on tehnyt velvollisuutensa; senpä vuoksi sekin jalomielinen tunnustus, mikä minulle on nyt annettu, kuuluu yhtä suurena määrin niille monille, jotka ovat minua auttaneet jokapäiväisissä toimissani.

Rauhan suojaan on luotava yksimielisyys, jotta kansakunta tiiviisti rivinsä sulkiin voisi kestää ne koettelemukset, mitä viisus, omaamme korkeampi, on säätänyt jokaisen sellaisen kannettavaksi, joka tahtoo kauan elää maan päällä. Jos olemme eri leirissä, täytyy jokaisen käydä puolitiiehen toistansa vastaan. Olen varma siitä, että kaikki ne luovat tahdot, jotka ovat kerääntyneet tänne, — kuinka etäällä heidän työkenttensä lienevätkin toisistaan — pohjimmaltaan pyrkivät yhtymään samassa tavoitteessa, jona on kansan onni, valtakunnan turvallisuus ja kunnia.»

Jos minä kykenisi puolestani tänä päivänä antamaan maanmiehilleni lahjan, niin antaisin yksimielisyyttä, keskinäistä luottamusta ja tyytyväisyyttä.

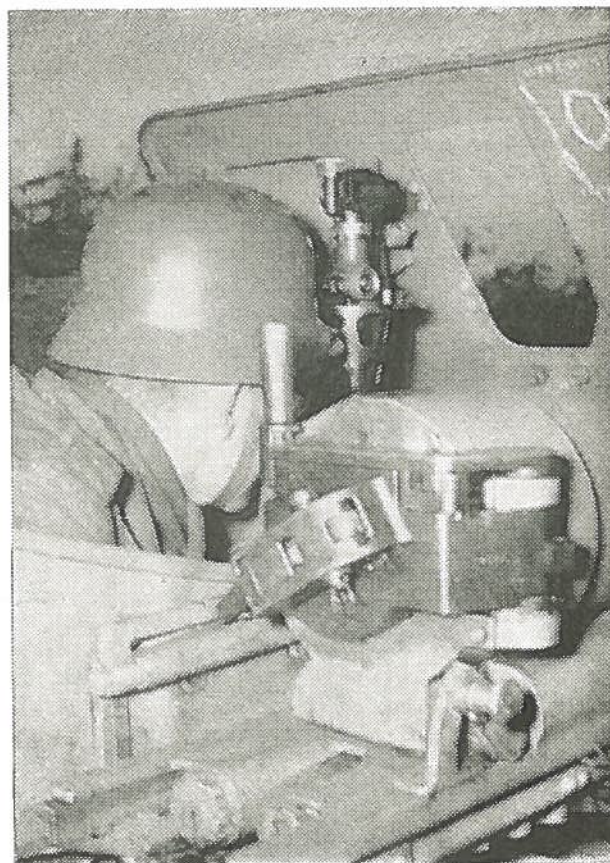
AuK / PohmTR:n leirillä

Niinisalon Pohjankankaalla

Tykillä

← Nopeutta ja tarkkuutta
tulipatteriston teltalla

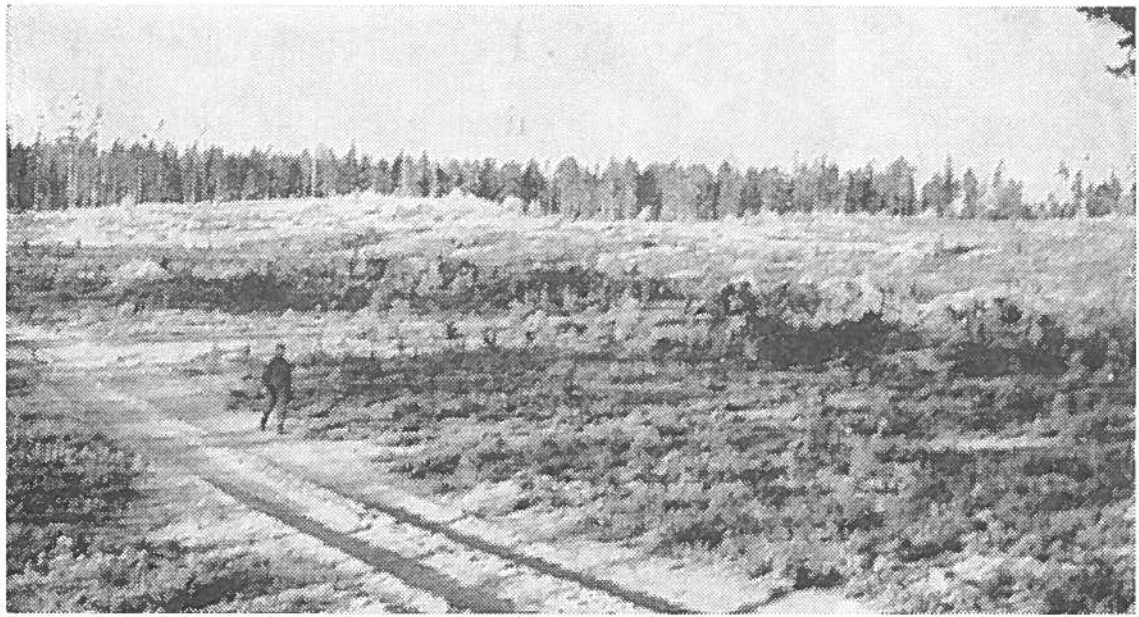
← Tulenjohtopaikalla

Ammuslajittelu käynnissä ↓

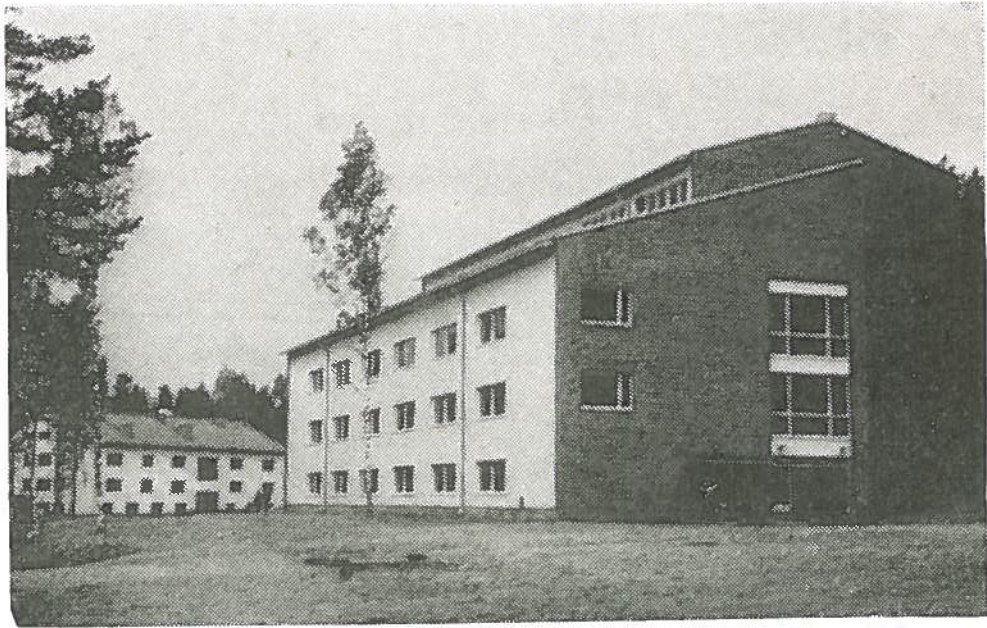
Tuliasema
missä tykit? →

← Herne-
rokkaa

Patteri
marssii →
pimeällä

Kontiolahden varuskunnan Jääkärikasarmi

"TELTASTA LINNAAN"

Historiikki sanoin ja kuvin Kontiolahden varuskunnan vaiheista

Talvisotaa edeltäneenä YH-vaiheen aikana keskeytyi puolustuslaitoksen rauhanaikainen koulutus-työ. Silloisista joukko-osastoista muodostettiin kenttäarmeijan runko ja armeija sai täytettäväkseen sodanajan tehtävänsä, rajojemme turvaamisen.

Talvisotaa seuranneena välirauhan aikana ei puolustuslaitoksemme ehtinyt rakentaa lopulliseen kuntoon niitä varuskuntia, joihin joukot sijoitettiin rauhanteon jälkeen. Välirauhan aika muodostui nimensä mukaiseksi ja jo 1941 joutui Suomi tahtomattaan uuteen sotaan. On puhuttu ja kirjoitettu kahdesta hävitystä sodasta. Armeijamme on kuitenkin täytännyt kunnialla tehtävänsä, kahdesti se on joutunut tulikokeeseensa ja kestänyt. Menetyksiä ja kolhaisuja kärsineenä Suomi selvisi sodista ja vääjäämättömänä todistuksena sen armeijan työn tuloksista on maamme itsenäisenä valtakuntana.

Jatkosodankin jälkeen on palaaminen lopulliseen rauhanajan kokoonpanoon voinut puolustuslaitokseltamme pitkän ajan. Tämä järjestelykausi voidaan katsoa päättyneeksi vasta 1. 1. 1957, jolloin Tasavallan Presidentti vahvisti joukko-osastojen uudet nimet ja perinteet. Tässä yhteydessä sai Kontiolahteen sijoitettu JP 5 nimekseen Karjalan Jääkäripataljoona (KarJP) ja vaalittavakseen Wiipurin Rykmentin ja Jääkäripataljoona 27 perinteet.

Kontiolahden varuskunnan perustaminen

Kesällä 1940 perustetun 9. Pr:n sijoituspaikaksi

oli määrätty Kontiolahden Kontioniemi. Juhannusviikolla saapuivat ensimmäiset »pioneerit» uutta varuskuntaa perustamaan. Maa-alue oli saatu kauniin Höytiäisen rannalta ja paikka ristitty Kontiorannaksi.

»Pioneerien» pilkottamaa uraa tapahtui siirtymisen Höytiäisen rannalle Ristilahden ympäristöön. Tähän majoittui aikanaan pääosa prikaatia telttamajoitukseen Höytiäisen vesijättömaalle. Vielä nytkin 18 vuoden kuluttua löytyvät telttakylien asema-kaavat rantakivikosta teineen, polkuineen ja järjestympaikkoinen.

Telttamajoituksessa ollen ryhtyi 9. Pr komentajansa ev A. Kuistion johdolla kouluttamaan uutta soturipolvea ja rakentamaan uutta varuskuntaa. Työhön osallistui prikaatin miesten lisäksi n. 650 siviilimiestä ja naista. Ja jälkeä tuli, parakkeja valmistui noin 300 kpl. Tähän määrään sisältyvät miehistön majoitustilat, esikunnat, saunat, tallit (risutallit) ja varastotilat, 15 kpl upseeri- ja 32 aliupseeri-asuntotaloja, lisäksi valmistui n. 10 km uusia teitä varuskunnan alueelle. Joulukuun mennessä 1940 oli prikaati päässyt siirtymään teltoista parakkeihin, samoin osa kantahenkilökunnasta ja loputkin keuhkotalven 1941 kuluessa asuntorakennuksiinsa, jotka ovat edelleenkin käytössä.

Kesäkuussa 1941 9. Pr:sta muodostetun JR 9:n lähdettyä Jatkosotaan ei Kontiolahden varuskunta jäänyt kylmilleen. Tähän jäivät kantahenkilökun-

Vuimeisinä käytössä olleet majoitusparakit

nan perheet ja varuskunta toimi henkilötäydennyskeskuksena, jonka kautta tuhannet miehet kulkivat rintamilta sairaaloihin ja takaisin rintamille. Monet ovat ne taistelut, joihin Kontiolahden varuskuntaan tulleet miehet osallistuivat talvisodassa. Tässä mainittakoon Suojärven ja Kollaan torjuntataistelut sekä mottitaistelut Laatokan Karjalassa. Jatkosodassa Kontiolahden varuskunnan miehet osallistuivat aluksi Laatokan Karjalan valtaamiseen sekä sen jälkeen Karjalan Armeijaan kuuluvana lukuisiin taisteluihin Itä-Karjalassa.

Jatkosodan jälkeen 1944 tapaamme Kontiorannassa Jalkaväkirykmentti 10:n komentajanaan ev L. Sotisaari. Rykmentin nimi muutettiin 3. 12. 1944 Jalkaväkirykmentti 3:ksi. 8. 12. 1944 sai varuskunta nykyisen soittokuntansa ja 14. 12. 44 alkaen oli rykmentin komentajana ev A. Kuistio.

Vaikeuksia oli varuskunnalla nytkin voitettavana, välirauhan aikana pystytetyt parakit olivat korjauksen tarpeessa ja uusiakin oli pystytettävä välttävän majoitustilan saamiseksi. 31. 3. 1946 määrättiin ev Kuistion seuraajaksi ev L. Könönen.

Varuskunnan kehittyminen

Ei ainoastaan varuskunta vaan myöskin sinne sijoitettu joukko-osasto joutui läpikäymään muodonvaihdoksia. 22. 4. 1948 muutettiin rykmentti Jääkäripataljoonaksi nimellä JP/JR 3. Uudeksi komentajaksi määrättiin 10. 6. 1948 evl A. Suvantola. 1. 12. 1952 muuttui vielä pataljoonan nimi Jääkäripataljoona 5:ksi ja 1. 1. 57 niinkuin edellä on jo mainittu, Karjalan Jääkäripataljoonaksi. Oman lippunsa sai pataljoona puolustusvoimain lippupäivänä 4. 6. 1958. Lipun on suunnitellut taiteilija Olof Eriksson, lahjoittajat ovat WR:n Kilta, Karjalainen Osakunta, Joensuun Reserviupseerikerho, Joensuun seudun Reservialiupseerikerho ja Pohjois-Karjalan Reservialiupseeripiiri. Vuospäiväsi määrättiin Narvan taistelun päivä 20. 11.

Oli tullut aika ruveta rakentamaan kiinteitä majoitus- ym. tiloja pataljoonalle lahoavien ja ravistuneiden parakkien tilalle. Kovin hitaasti rakentaminen kuitenkin edistyi (määrärahat). Kiinteät rakennukset ovat valmistuneet aikajärjestyksessä seuraavasti:

- miehistösauna 1948
 - ruokala marraskuussa 1950
 - komppanian kasarmi 1952
 - komppanian kasarmi 1954
 - sairaala 1954
 - kaksi kasarmia 1957
 - kantahenkilöstön sauna, jossa myöskin pesutupa, kuivaus- ja mankelihuone 1957
 - vesitorni, pumppuasema ja vesijohto- sekä viemäriverkosto 1957
 - 2 kpl 12 perheen asuntotaloja, varuskunnan korjaamo ja autotalli valmistuvat alusta vuotta 1959
- Komentajina ovat olleet evl Suvantolan jälkeen 9. 9. 54— evl J. Järventaus, 4. 7. 1956— evl H. Mikkola ja nykyisenä komentajana on evl N. Riuttala 7. 5. 58 alkaen.

Parakkimajoituksesta pääsi varuskunta vapautumaan lopullisesti 13. 6. 1957, jolloin 1. ja 2. JK saivat käyttöönsä v. 1952 ja 1954 valmistuneet kasarmit, AuK yhdessä EK:n kanssa toisen ja TkK yhdessä 3. JK:n ja KontSK:n kanssa toisen v. 1957 valmistuneen kasarmin.

Varuskunta tänään

Millaiset ovat sitten nykyiset majoitustilat? Kuu- tiotilavuus ja neliömäärä ovat ohjesäännön mukaiset, tuvissa on vain 8—10 miestä ja vuoteet ovat yksikerroksiset. Kussakin kasarmissa on lisäksi valoisat oppituntisalit, tilavat käytävät. Voimistelu- saleja on 2 kpl ja elokuvateatteri 200 hengelle. Lisäksi on varuskunnassa valistustalo nimeltään »Honkapirtti». Uusien kasarmien vihkiäistilaisuudessa 1957 olivat sanomalehtimiehetkin yllättyneitä kehityksestä kasarmirakennuksissa ja erikoisesti voimis-

telusali sai ylistyksen sanoja, sen sanottiin voittavan jopa Vuokatin vastaavan laitoksen.

On tunnettua ja tunnustettua, että KarJP:n kasarmioloivat ovat paremmat, kuin monessa muussa Suomen varuskunnassa ja sama on sanottava myöskin maastosta varuskunnan alueella (yli 700 ha puolustuslaitoksen maata) ja sen ympäristössä. Kehitys on kulkenut 17 vuodessa teltasta linnaan.

Perinteet

Karjalan Jääkäripataljoona on saanut vaalittavakseen kunniakkaat Wiipurin Rykmentin ja Jääkäripataljoona 27 perinteet. Vaaliessaan näitä perinteitä on pataljoonan 4:n kasarmin nimeksi annettu **Huuhanmäki**, WR:n viimeisen sijoituspaikan mukaan. Tuvat ovat saaneet nimet WR:n tieltä kautta aikojen. Wiipurin Rykmentin Kiltan pataljoonalle sen merkkipäivinä luovuttamat perinnejoukko-osastojen kilvet on sijoitettu saman kasarmin tupien oville. Huuhanmäen sotilaskoti on siirtynyt joukko-osaston mukana ja toimii nyt Kontiolahden sotilaskotina. Samoin ovat WR:n upseeri- ja aliupseerikerhojen kalustot siirtyneet Kontiolahden varuskunnan kerhoille.

Jääkäreiden perinteitä vaalittaessa on 3:n kasarmin nimeksi annettu **Jääkärikasarmi**. Samoin ovat tämän kasarmin tuvat saaneet nimensä jääkärien tien mukaan. Jääkäriliitto on lahjoittanut Ka*JP:lle pienoislippunsa ja pienoisjääkäripatsaan.

Viimeinen WR:n komentaja ev A. A. Kaila on lahjoittanut pienoismallin WR:n sotilaasta Talvisodan aikaisessa sotisovassa.

Pohjoiskarjalaisia sotilasperinteitä vaalitaan Karjalan Poikien Kiltan välityksellä. Pataljoonan huolenpidon kohteena on Mönnin patsas. Kesällä 1958 vieraili varuskunnassa runsaslukuisena Wiipurin Rykmentin Kilta, vanhimpana kiltalaisena oli paikalla WR:n komentaja 20-luvulta kenrtn K. L. Oesch.

Pitäessään yhteyksiä maakuntaan oli pataljoona kutsunut kesällä 1957 silloin palveluksessa olleiden varusmiesten omaiset omaistenpäiville. Kutsua noudattikin runsaat 700 omaista, jotka saivat viettää vuorokauden varuskunnassa, tutustuen varusmiehen päivään, ruokailla samassa ruokalassa ja nukkua sotilasvuoteissa. Pataljoonan riveissä palveli vielä joitakin vuosia sitten entisiä WR:läisiä. Muutamat perheet ovat asuneet varuskunnassa vuodesta 1940 alkaen ja pataljoonassa palvelee nykyisin kanta-aliupseerina kahdesta perheestä isä ja poika. Myöskin on pataljoonassa palvellut JP 27:n jääkäreiden poikia ja yksi palvelee tälläkin hetkellä.

Tällä lyhyellä historiikilla tervehtii Karjalan Jääkäripataljoona sen riveissä sekä sen perinnejoukko-osastoissa palvelleita ja heidän omaisiaan sekä toivoo mahdollisimman monen Pohjois-Karjalan nuoren miehen aikanaan palvelevan varusmiehenä Karjalan Jääkäripataljoonassa, jonka koko maakunta tuntee omakseen.

Reserviupseeripiirin kilpailukalenteri

- 8. 2. piirin vuosikokous ja talvikilpailut Tohmajärvellä.
- 15. 2. liiton talvimestaruuskilpailut Pieksämäellä.
- 22. 2. liiton vuosikokous Helsingissä.
- 30.—31. 5. liiton partiokilpailu Hämeenlinnassa.
- 1. 5.—30. 6. kevätammunta, kotirata-ammuntana %-kilp.
- 15.—16. 8. 3-ottelun mestaruuskilpailut Riihimäellä.
- 29.—30. 8. ampumamestaruuskilpailut Helsingissä.
- 13. 9. piirin maastokilpailut Kiteellä.
- 20. 9. liiton maastomestaruuskilpailut Kuopiossa.

Liiton maastoammunnan mestaruus ratkaistaan maastomestaruuskilpailujen yhteydessä. Piirin talvi- ja maastokilpailut järjestetään paikallisten olosuhteiden mukaan yhdessä reserviupseeripiirin kanssa.

Karjalan Pojat

vuodeksi 1959
jokaiseen kotiin

Rauhallista Joulua

ja

Onnekasta Uutta Vuotta

toivottaa

Reservin Aliupseerien Pohjois-Karjalan piiri

Arvi A. Lallukka

Martti Virrantalo

Rauhallista Joulua

ja

Onnekasta Uutta Vuotta

toivottaa

Pohjois-Karjalan Reserviupseeripiiri

Paavo Turtola

Erkki Rouhiainen

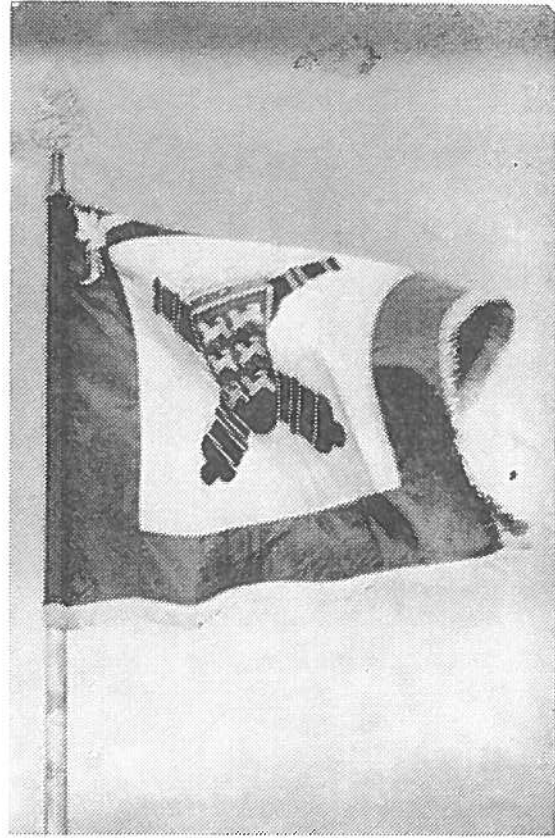

TYKISTÖN LIPUISTA

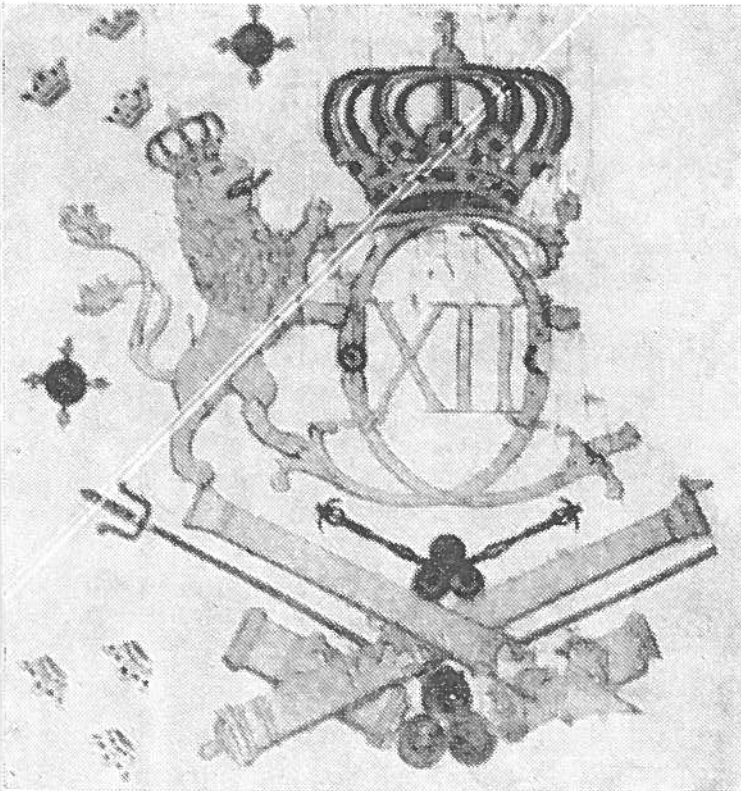
1600-luvun loppupuolella, jolloin tykistö oli yhdistetty tykistörykmentiksi, ilmestyi sille myös lippu. Tykistö oli marssilla ja taistelussa suoraan ylipäällikön alainen ja oli hänen komentopaikkansa tavallisesti tykistön luona. Tästä johtuen ovat tykistön ensimmäiset liput samalla ylipäällikön lippuja. Näkyäkseen kauas, olivat ne kooltaan hyvin suuria, n. 3×3,5 m. Lippujen yleinen pohjaväri oli valkoinen ja oli niissä ylipäällikön vaakunan ja tunnusten lisäksi tykistön merkkeinä tykin putket sekä ammuksia.

Ruotsi-Suomen kuninkaallinen tykistörykmentti sai v. 1716 ensimmäisen lippunsa, mikä oli edellämainittua mannermaista mallia. Tässä rykmentissä oli Suomen kenttäarmeijan tykistö mukana. Lippu oli valkoista damastia. Kuviointi näkyy oheisesta kuvasta. Se oli em. suurta kokoa. Lippua kuljetettiin hevosen vetämässä vaunussa, missä oli myös kaksi tykistön perinteellistä patarumpua koristekankaineen. Tästä syystä annettiin lipulle nimi »Pukefahna». Pohjansodan jälkeen se ei enää ollut käytössä.

V. 1794 jaettiin Ruotsi-Suomen tykistö neljään tykistörykmenttiin, joista 4:s oli Suomen tykistörykmentti. Varsinaisia sotalippuja ei näille rykmentteille suotu. Ns. majoitusliput, mitkä vastasivat nykyisiä komentolippuja, olivat vain pattereilla. Ne

Pohjanmaan Tykistörykmentin lippu hulmuu tehtävässään.

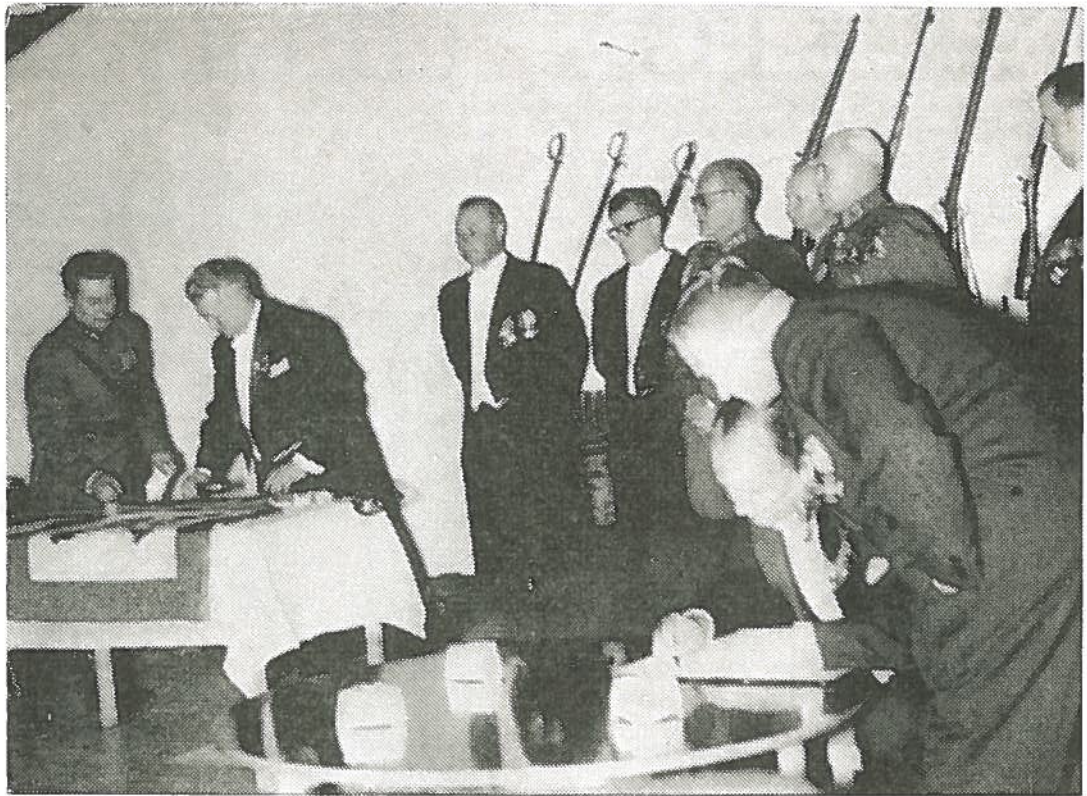
Ruotsi-Suomen Kuninkaallisen tykistörykmentin lippu vuodelta 1716.

olivat kooltaan n. 80×90 sm. Suomen tykistörykmentin lippujen pohjaväri oli punainen, johtuen Suomen vaakunan pohjaväristä. Tästä alkaen on tykistömme tunnusväri ollut kirkkaan punainen. Näihin lippuihin oli maalattu keltaisella vain patterin numero ja tykkien kaliiperi. Rykmentillä ei vastaavaa lippua ollut, johtuen siitä, että patterit olivat ajan yleisen tavan mukaan jalkaväkijoukko-osastojen mukana.

Vapaussodan tykistöllä ei lippuja ollut. Itsenäisyyden alkuvuosina suunniteltiin lippuja tykistölle, mutta toteutumisen asteelle ei hanke kehittynyt.

Vuoden 1957 alusta määrättiin astumaan voimaan uudet joukko-osastonimet sekä perinteet. Tällöin ruvettiin tykistön tarkastajan kenrl. Roschier'in toimesta kenttätykistön säätiön tukemana suunnittelemaan kenttätykistöllemme lippuja. Lippujen taiteellinen asu on taiteilija G. v. Nummersin käsialaa.

Joensuun luterilaisessa kirkossa jouluaattona tavanmukainen jouluaaton kirkkojuhla on klo 17.00 alkaen.

PohmTR:n lipun juhlallinen nauлаustilaisuus Joensuussa Karjalan Talossa 16. 5. -58. Edessä oikealla lahjakirjan allekirjoitus.

Lippu tuli lahjoituksena Pohjanmaan Tykistörykmentille Pohjois-Karjalan maanpuolustusväeltä — Karjalan Poikien Kiltalta. Se nauлаattiin juhlallisesti Karjalan talolla 16. 5. 58.

Puolustusvoimain 40-vuotisjuhlaparaatissa Helsingissä kesäkuun 4. p:nä ojensivat lahjoittajien puolesta lipun piiri-insinööri V. Tipuri, metsänhoitaja A. Kinnunen ja kelloseppämestari I. Koivula Tasavallan Presidentille, joka puolestaan antoi sen rykmentin komentajalle.

Lippu ilmentää rykmentin vaalittavia perinteitä Käkisalmen taistelusta 5 p. marraskuuta v. 1580. Siinä on sen aikuisen Käkisalmen kreivikunnan vaakunasta kolmiliekkinen pommi. Pohjaväri on vaalean helmen harmaa, jossa on tykin putkien päällä Pohjanmaan vaakuna. Keskuksen ympärillä on sininen harmaitten hapsujen koristama reunus. Lipun koko on n. 80×90 sm.

Lippua seuranneessa lahjakirjassa luetaan seuraavat velvoittavat sanat:

»Ne kunniaakkaat perinteet, joita tämä lippu tahoo kuvata, on nyt jätetty Pohjanmaan Tykistörykmentin vaalittavaksi ja me allekirjoittaneet lahjoittajat toivomme, että lippua ja sen kantajia seuraisi menestys ja sekä henkinen että aseellinen voima olisivat riittäviä näiden velvoittavien perinteiden vaalimiseksi ja yhteisen itsenäisen Suomemme parhaaksi niin rauhan kuin sodankin aikana.»

Rykmentti katsoo kunnia-asiakseen näitten velvoitusten seuraamisen.

M.

Karjalan Pojat

toivottaa
kaikille
ystävillään

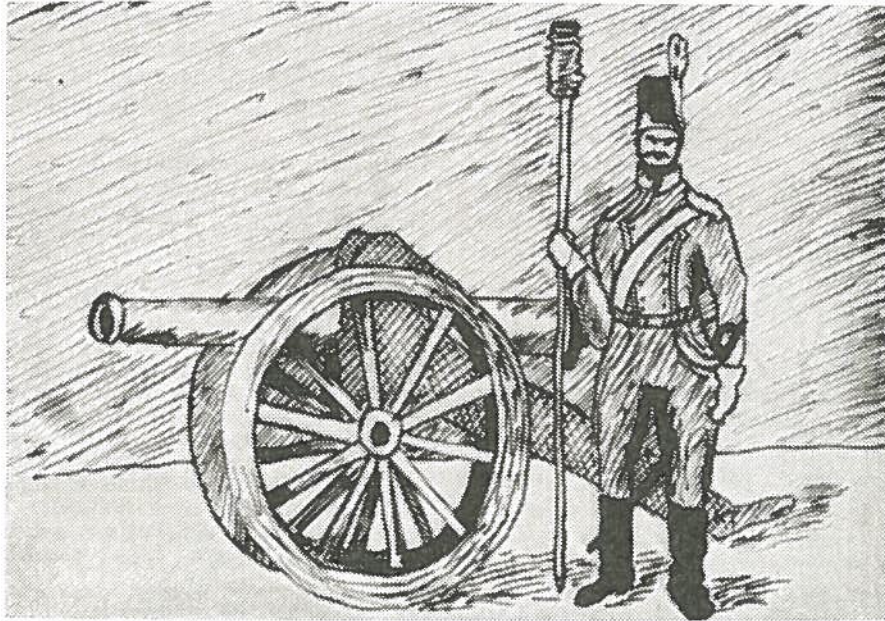

Rauhallista
Joulua

ja

Onnekasta
Uutta
Vuotta

Kenttätykistö Suomen sodassa 1808-09

Suomen sodan 1808—09 tykkimies.

Venäläiset aloittivat sodan talvella, mikä vaikeasti liikuteltavan tykkistön kannalta oli epämiellyttävä yllätys. Suomen tykkistörykmentin liikekannallepano onnistui kiireestä huolimatta, ja ensimmäiset »kevyt ajavat patterit» osallistuivat jo 24. 2. 08 Forsbyn ja Artjärven kahakoihin. Näitä kuusitykkisiä — Helvigin 6-nauliokanuunoilla aseistettuja — pattereita perustettiin kaikkiaan neljä. Myöhemmin perustettiin kolme nelitykkistä 3-nauliopatteria, joista kahdella oli kevyet »partikanuunat». Nämä toimivat koko sodan ajan erillisinä jaoksina, ja ne ennättivät sotaan vasta armeijan peräännyttyä Hämeenlinnaan.

Sodassa esiintyi myös Savon prikaatin tykkikomppania, joka oli perustettu jo v. 1777, mutta vakiintui komppaniaksi vasta v. 1805. Sillä oli kahdeksan 3-nauliokanuunaa, joista useimmat olivat osittain epäkunnossa. Komppanian vahvuus oli 4 upseeria, 7 alipuseeria ja 122 tykkimiestä. Savolaisten tykit olivat rekilavetilla, kun sen sijaan kenttäpatterien tykit olivat pyörillä. Maaliskuun puolivälissä 6-nauliot jouduttiin kuljettamaan osiin hajoitettuna reessä. Hyökkäävillä venäläisillä oli 16—18 kevyttä tykkiä kutakin kolmea divisioonaa kohti. Suomalaisilla oli siten Hämeenlinnassa 36 tykkiä venäläisten 26 tykkiä vastaan. Taisteluun ei kuitenkaan ryhdytty.

Peräytymisretkellä ei tykkistöä juuri lainkaan käytetty, ennenkuin huhtikuussa taisteltiin Yppärin—Siikajoen seuduilla. Savon komppania vaihtoi huonot tykkinsä Oulun tykkistövarikossa neljään uuteen 3-naulioon. Nämä taistelivat jaoksina Savon prikaatin mukana Revonlahdella, missä sotasaaliiksi saatiin kaksi 6-nauliokanuunaa ja kaksi 12-naulioista »yksisarvista».

Käty sota oli tähän saakka ollut tykkistölle vain tehokasta »ajoharjoittelua». Oulun tienoilla tykit asetettiin kesää varten pyörille ja patterit muutettiin nelitykkisiksi. Useimmat patteri toimivat kuitenkin jaoksina. Sotasaalistykeistä muodostettiin haupitsijaos, joka menestyksellisesti osallistui moneen taisteluun.

Suomalaisten 46 tykkiä vastaan oli venäläisillä alkukesällä Pohjanmaalla ja Kuopion suunnassa yhteensä 51 tykkiä. Näiden vaatimattomien lukumäärien rinnalla tuntuu uskomattomalta, että venäläisille oli kevään kuluessa luovutettu Etelä-Suomessa 2500 tykkiä, joista Suomenlinnan osuus oli 2000.

Vanhempia tykkistöupseereita toimi rintamalla vain kolme majuria ja neljä kapteenia, jotka olivat prikaatien tykkistökomentajina ja samalla 6-nauliopatterien päällikköinä. Päämaja ja tykkistövarikko sitoivat muut vanhemmat upseerit, joten sota jäi luutnanttien ja aliluutnanttien hoidettavaksi. — Sinipukuiset tykkimiehet kunnostautuivat erityisesti kreivi Wilhelm von Schwerinin johdolla Oravaisissa, missä taisteluun osallistui 18 tykkiä, ja Koljonvirralla, missä vänrikki J. R. Taube ripeästi seurasi kaksine tykkeineen vastahyökkäystä vaikuttaen mitä tehokkaimmin menestyksen saavuttamiseen.

Päämajan tykkistökomentajana toimi eversti Åkerstein. Kerrotaan, että hän välitti varsin vähän tykkistöstään ja kulutti aikaansa pelaamalla korttia Klingsporin kanssa. — Sodan johtajista olivat Adlercreutz ja Sandels suorittaneet tykkistöupseerin tutkinnon. Adlerscreutz käytti kuitenkin vain osaa tykkistöstään. Ruonan taistelussa koko tykkistö oli 20 tykin voimalla

Jatk. 14. siv.

tukemassa torjuntataistelua, mutta ryhmitys olikin silloin Hannu Gripenbergin käsialaa, vaikka Adlercreutz olikin ylipäällikkö. Sandels käytti tykistöään taitavasti Kuopion ja Toivalan taisteluissa sekä Koljonvirralla. von Döbeln saavutti myös mainetta etevänä tykistön käyttäjänä.

Kesän lopulla suomalaisilla oli kaikkiaan 60 tykkiä. Venäläisten tykistö oli kasvanut 3000 mieheksi, ja tykkejä heillä oli 186, joista tosin vain puolet oli Pohjois-Suomessa. Venäläiset eivät kuitenkaan saaneet taistelukentälle »mahtumaan» enempää kuin tusinan verran tykkejä kerrallaan, joten suomalaiset selvisivät hyvin tykistön kaksintaisteluistakin.

Suomen armeijan vetäytyessä pohjoiseen jouduttiin tykit järjestämään talvikuntoon Tornion seuduilla. Samalla annettiin käsky käyttää tykistöä kokonaisina kuusitykkisinä pattereina. Tykistövarikko siirtyi Oulusta Ruotsin puolelle Gafleen.

Kuten tunnettua armeija antautui venäläisille Kainuun sopimuksen mukaan. Antautumistilaisuudessa tykkimiehet joutuivat luovuttamaan jo rakkaiksi käyneet »heelviikinsä» voittajille. Tuskinpa ne olisivat enää liikkuneetkaan, sillä hevoset olivat näennyksissä rehun puutteesta eikä kaikilla tykeillä enää ollut hevosia. Kerrotaan, että tykkimiehet vimmoissaan turmelivat aseensa ennen niiden luovuttamista Luulajassa. Tykistössä oli tällöin jäljellä 21 upseeria, 23 aliupseeria ja 195 tykkimiestä. Tykkejä luovutettiin venäläisille 22.

Suomen tykistöstä oli Ruotsiin pelastunut vain yksi 6-nauliopatteri ja varikko. Näiden varaan värittiin myöhemmin 400-miehinen »Entinen Suomen tykistörykmentti», joka käsitti viisi komppaniaa. Ne liitettiin kuitenkin jo 4. 6. 1811 Svean ja Venden tykistörykmentteihin. Monet suomalaiset palvelivat Ruotsin tykistössä aina vuoteen 1820, jolloin viimeiset heistä palasivat kotimaahan.

Yhteenvetona Suomen sodasta vuosina 1808—09 voidaan todeta, että suomalainen tykistö oli riittävän liikkuvaa, sen tulyksiksi alkoi kiteytyä patteri, ja se pystyi hyvin suorittamaan tykistölle asetetut tehtävät. Verrattaessa suurelta tuntuva henkilöstmäärää taistelussa esiintyneisiin harvalukuisiin tykkeihin on muistettava, että henkilöstöä oli runsaasti sitoutunut ampumatarvikehuoltoon, mikä edelleen kulki — kaikille aselajeille — tykistön käsien kautta.

Raha-asiat kuntoon adressituloilla

Toimintakauden vaihtuessa uuteen, on otettava esille niinkin arkinen asia kuin raha. Ilman rahaa ei meidänkään järjestötyö tuota täysiä tuloksia ja jäsenmaksujen korotuksen tielle ei missään tapauksessa ole syytä lähteä, joten muita hankintakeinoja on käytettävä.

Eräs vaivattomimpia tulojen hankintatapoja on käyttää omia adresseja — Maanpuolustuksen Tuki r.y:n toimittamia —, joiden ostohinta on sama 450:— kuin useimpien muidenkin adressien. Ettei kysymys ole pikkulanteista, selviää esimerkistämme:

KARJALAN POJAT

Toimitus ja konttori: Pohjois-Karjalan Reserviupseeripiiri, Ilveksenkatu 16, Joensuu. Puhelin: 2437 yllt. Erki Rouhiainen.

Päätoimittaja: Torikatu 33, Joensuu. Puhelin 2818 yllt. Veikko Pekkarinen.

Toimitus: Pekkarinen Veikko päätoimittaja, Rouhiainen Erkki toimitussihteeri ja Luostarinen Erkki toimittaja.

Vakinainen avustajakunta: Anttila Niilo yllt., apteekkari, Haapalainen Veikko kapt., kontt.pääll., Haaranen Toimi evl. evp., Haarla Holger farma-seutti, Hintikka A. L. maist., Hytönen Joose ltn., kansanop. joht., Kaltainen Toivo kapt., Kettunen Kaarlo väp., metsänhoit., Kontiala Lassi kapt., opett., Korhonen Erkki väpeli, maanvilj., Krogerus Olavi yllt., kirkkoherra, Kärkkäinen Y. majuri, Lallukka Arvi A. väp., kaup., Muilu Ville ltn., kirkkoherra, Mustonen Hemmi, kapt., kirja-kaupp., Määttä Olavi ltn., metsänhoit., Oksanen H. W. kirkkoherra, Pitkänen Otto kapt. ev., Penttinen Reino majuri evp., Sairanen Jussi, toimitt., Savola Heikki kirkkoherra, Tietäväinen E. ltn., nimismies, Tiitinen Kalle kirkkoherra, ltn., Tolonen Aimo kapt., kontt.pääll., Tuovinen Aatos luutn., metsänhoit., Turtola Paavo, kapt., varatuomari sekä upseeri- ja aliupseerikerhojen valitsemat.

Talous: Pohjois-Karjalan Reserviupseeripiirin taloudenhoitaja, kapt., pankinjohtaja Ahti Nevalainen, Siltakatu 12, Joensuu. Puhelin: 4045 (PYP).

Lehden postisiirtotili: 24575.

Lehden tilaushinta: 250 mk vuosikerta. Irtonumerot 75 mk.

Karjalan Pojat-lehden ilmoitushinnat

1/1 siv.	1-vär.	koko n.	410 cm ²	20.000:—
1/2 »	»	»	205 »	11.000:—
1/3 »	»	»	137 »	8.000:—
1/4 »	»	»	103 »	6.000:—
1/8 »	»	»	52 »	3.500:—
1/16 »	»	»	35 »	1.000:—
1/32 »	»	»	13 »	1.000:—
Rivi (ainoastaan nimi)				500:—

III Apteekki, Joensuu

Olettakaamme, että jokainen meistä, res.järjestöihin kuuluva mies, käyttää vuodessa 2 kpl. adresseja, à 450:—, mikä on 900:— miestä kohden. Järjestöjemme mukana, enemmän tai vähemmän aktiivisina myötäkulkijoina voimme laskea olevan noin 20.000 miestä. Kertokaamme: 20.000×900:— = 18 miljoonaa markkaa.

Tuo määrä rahaa tulee järjestöjemme käyttöön sillä, että joka kerta, kun tarvitsemme adressia, ostamme oman järjestömmme tunnuksella varustetun adressin.

Mikäli yhdistystemme, tai kerhojemme talous meitä vähänkään liikuttaa, niin nyt on alettava korjaamaan sitä adressituloilla paremmalle kannalle.

Talouismies.

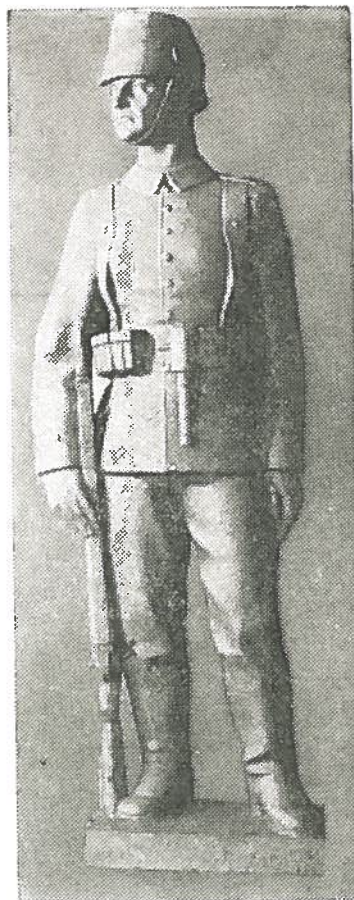
JÄÄKÄRIMARSSISTA

»Kun painui päät muun kansan, maan,
me jääkärit uskoimme yhä.
Oli rinnassa jää, tuhat tuskaa, vaan
yks' aatos ylpeä, pyhä.»

JÄÄKÄRIAATTEEN VAALIJA

Vaikeina aikoina, neljä vuosikymmentä sitten, kun sota ja hävitys järkyttivät maailmaa, Suomi saavutti vapauden. Niitä nuoria miehiä, jotka 1915–1917 hakeutuivat Jääkäripataljoonaan 27 Holsteiniin, elähdytti yksi ainoa aate – jääkäriaate – »kaikki isänmaalle». He näkivät unelmiensa toteutuvan, mutta he kokivat myös kuolettavan vaaran, joka myöhemmin uhkasi vapautta. Silloinkin suopea kohtalo esti tuhon – kenties sen hengen ansiosta, joka antoi jääkäreille voimaa ja uskoa. Jääkärien rivit harvenevat nopeasti. Keran on viimeinen jääkäri jättävä paikkansa rivissä, mutta jääkäriaate ei saa hävitä hänen mukanaan!

Lauri Leppänen on laittanut jääkäriä esittävän porsliinipatsaan, jonka toivotaan töytävän tiensä mahdollisimman moneen kotiin muistuttamaan siellä, hiljaa mutta sitkeästi, tulevia polvia suurimmasta velvoituksesta, mikä jokaisella on vapaassa Suomessa. —

TILAUSLIPUKE

Jääkäriporsliinipatsas, Arabian valmistama, korkeus 26 cm, vihreä tai valkoinen, hinta 1.000 mk pakkaus- ja lähetyskuluineen. Maksu postiennakolla.

Jääkäriliitto

Helsinki, Töölönkatu 12 B 9

Tilaan jääkäriporsliinipatsaan kpl vihreää kpl valkoista

Nimi:

Osoite:

HELSINKI
Luisank.1
Sotatieteellinen keskus kirjasto

HYVÄÄ JOULUA

Liperin Osuusmeijeri
Meijeri- ja Myllyliike

Liperi

Pala palkasta
Säästöpankkiin

Tutustukaa palvelusmuotoihimme.

Liperin Säästöpankki

Liperi kk. ja Viinijärvi.

Liperin Osuuskauppa on suorittanut jo yli 50 vuotta monipuolista palvelua. 22 toimipaikkaa eri puolilla pitääjä. Jäseniä 2100. Myynti 1958 n. 350.000.000.

Liperin Osuuskauppa

Liperin Apteekki

ja

Viinijärven Lääkevarasto